

הפר מאגניט

ס. וורונין

הבריון לא ייתן לפגוע בפרות, יפרק את הדובים בקרניים שלו. לכן סולחים לו את הכיעור והפראות.

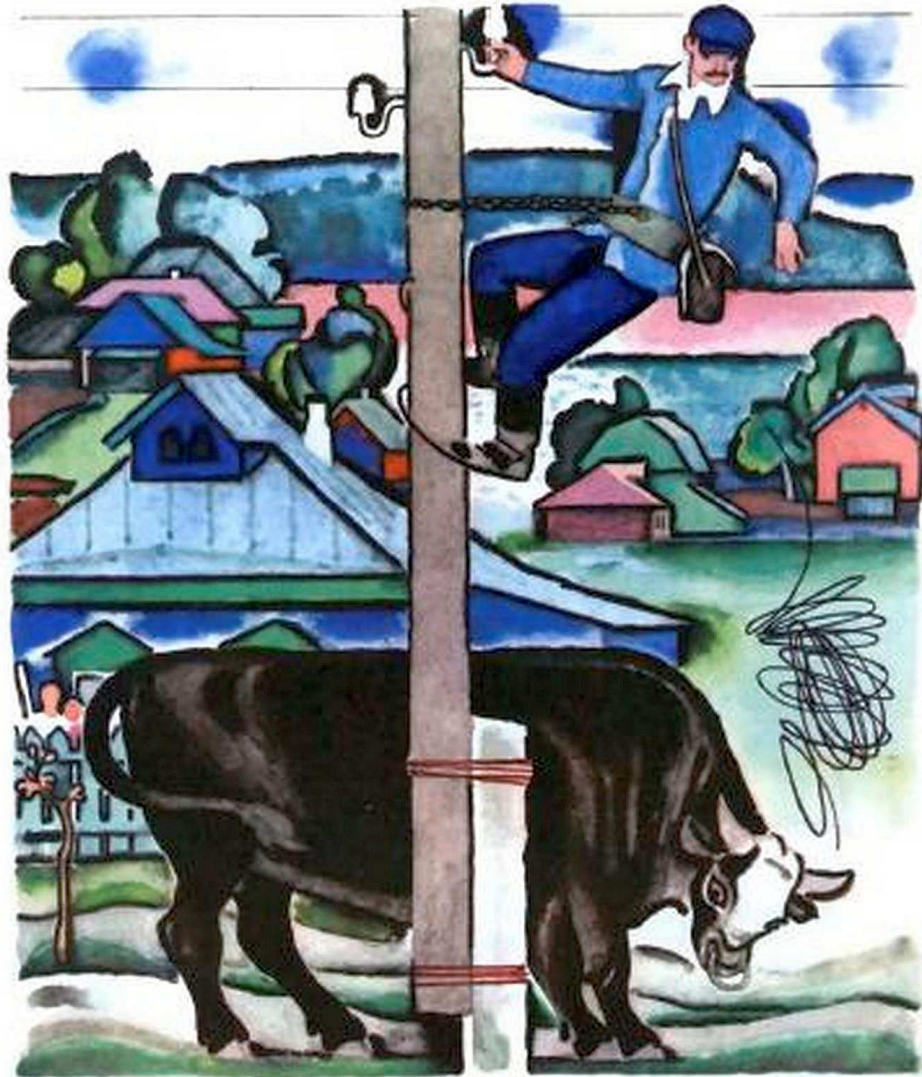

יום אחד באה רוח חזקה. קרעה את חוטי הטלפון. הטכנאי וואסיה חיבר

הפר מאגניט הוא פראי - נוגח. לכן לא קוראים לו בשמו. "בריון" נוהגים לקרוא לו האנשים.

בריון הוא שחור, ורק הראש לבן. מהראש בולט זוג קרניים שמנות, חדות. עיני הפר פראיות. נחיריים רחבים ובהם טבעת ברזל.

העדר רעה ביער. ושם הופיעו שני דובים. אבל הרועים לא התרגשו.

לרגליו את ה"חתולים" - ווים כאלה
שמאפשרים לו לטפס על עמודי עץ,
לקח סליל כבלים וצבת שטוחה
מיוחדת ועלה על העמוד. חיבר,
התחיל לרדת ושם למטה עומד
הבריון ומסתכל - מי האיש שעלה כל
כך גבוה?
הנה בעיה! צריך לעלות על העמוד
השני, לעשות את החיבור, ליצור
קשר לטלפון, אך איך אפשר לרדת?
דוד וואסיה קרא בקול, זרק סליל
כבלים על הבריון כדי לגרש את
הבהמה, הסליל הכה לפר בראש

"ואחריי הוא רדף עד היער, אבדתי
את הצעיף שלי, שפכתי את כל הפטל
שהיה בסל..."
"אתה, וואסיה, רד ותפוס אותו
בטבעת - הוא יירגע מיד..."
"איך הוא יצליח לתפוס את הטבעת!"
אומרים אחרים "כבר מוטב, וואסילי,
שתישאר על העמוד.
"צריך לחפש את הטרקטוריסט. עם
הטרקטור לגרש את הבריון..."
"הטרקטוריסט עכשיו בעיר. נסע
לקנות חלקי חילוף..."
ואז הופיעה ברחוב טאניה. היא לא

ונתלה על הקרניים. הבריון נהם בקול
והתחיל לשפשף בראשו את העמוד.
רצה להתפטר מהכבלים, לא הצליח
והתרגז כל פעם יותר.
אנשים שמעו את הנהימה ויצאו
מהבתים. יצאו, עומדים עם מקלות
אחרי הגדרות אבל מפחדים לגשת
לפר - הוא עוד עלול להרוג.
"זוז, חיה פראית, קרוקודיל מקולל!"
צועקים על הפר.
"לסשה שלי הוא קרע את כל המעיל!
ועוד מזל שהבחור קפץ לבור, אחרת
לא היה יוצא חי..."

"מאגניט! מאגניט! קח קצת לחם!"
אמרה טאניה במין ניגון.
הבריון הפסיק לנגוח בעמוד, את
ראשו הגדול הרים מהאדמה וניגש
לנערה. לקח את הלחם. ובזמן
שלעס, טאניה הורידה את סליל
הכבלים מהקרניים וזרקה הצדה.
הפר הסתכל איך נופל הסליל והלך
בדרכו לחצר העדר. הוא פראי מאוד
אבל מרגיש בחיבה שמראים לו
ושומע מתי פונים אליו בכינוי ומתי
בשמו האמיתי.

גבוהה, למרות שכבר בכיתה
חמישית. ראתה את המתרחש,
הוציאה מהתרמיל כיכר לחם - בדיוק

חזרה מהחנות - שברה חתיכה
וניגשה לבריון.